

17.

Sài Gòn, thứ Hai ngày 5/4/1982

Sự suy sụp lớn nhất của tâm hồn chính là một công việc làm ra tiền mà tôi đang thiếu. Từ ngày nghỉ khỏi Sài Gòn III, tôi đâm hụt chân hẳn. Giai đoạn này, sự hụt hẫng càng thêm dữ dội. Lắm đêm suy xét, tưởng là mọi sự phát sinh từ việc thiếu "một mái ấm riêng" trong đời sống, nhưng thật thì điều ấy không chính đáng cho bằng "sự thiếu" một công việc làm ra tiền đều đặn thường xuyên.

Hiện tại ở với gia đình, tôi chẳng khổ nhọc chút nào, thỏa ý làm cái gì mình muốn mà chẳng bị ai phiền trách. Tưởng đã tạm yên, nhưng thật chỉ là vờ vĩnh. Có cái gì gượng ép trong cuộc sống này để tôi lại chán, lại muốn giang hồ và lại nhớ các chuyến đi xa. Cái ám ảnh theo âm nhạc, ánh đèn và muôn ngàn thay đổi... lại theo từng cơn u uất mà bùng dậy khiến tôi không sống bình dị được như các cô em, không chịu nổi với sự nhàn hạ gói lại trong bốn bức tường an ổn. Chỉ vậy mà khổ.

□

Sài Gòn, thứ Tư ngày 7/4/1982

Ít ngủ quá. Khi ngủ được thì lại toàn mộng mị lung tung. Tinh thần xuống dốc trầm trệ, có cả 1,001 nguyên nhân dự phần trong sự xuống dốc đó. Cuộc tình với Đan cũng đang tan vỡ. Tôi không trách mà chỉ thương cho Đan trong viễn ảnh bất lực đứng nhìn sự rơi tuột khỏi đôi tay anh một cái gì thật thân yêu.

□

Sài Gòn, thứ Năm ngày 8/4/1982

Đưa em gái kẻ bệnh vật liên miên, đêm đêm anh chồng phải ngồi xoa bóp chân tay nó cho ấm lại. Nhìn những cảnh này, tôi thốt đau lòng nói cùng mẹ tôi, một cách giấu cợt:

"Ông Trời kẻ cũng công bình. Trong đời con, cô đơn phiêu bạt một mình, nếu ông bắt con cứ bệnh rề rề như con Châu, chắc là con đã chết mất từ lâu. Suốt bao năm con phá sức khoẻ rất nhiều, uống rượu, hút thuốc lá, suy nghĩ buồn bã quá độ, ít ăn ít ngủ, lại hay bị những thương tích trầm trọng, vậy mà mọi thứ này con đều lướt qua dễ ợt. Đây phải kể là do từ sự bù trừ của Thượng Đế dành cho."

Khi phân tích điều này, sao lại nghe thật u hoài vì nỗi cô đơn của cuộc đời mình từ trước.

□

Sài Gòn, thứ Sáu ngày 9/4/1982

Đi uống rượu với vợ chồng Liên (cô chủ nhà từng cho tôi và Đan ngụ lại thời gian lưu diễn Cái Mơn, Bến Tre dạo 1980) tôi say và ói

thật nhiều. Cuộc rượu ba người vui quá, 8 xị vừa nấp than vừa thuốc, các câu chuyện rất hào hứng... Vậy mà tôi lại say dữ dội mới là kỳ lạ. Có lẽ một câu nói vô tình nào đó của vợ chồng Liên khi nhắc đến Đan đã khiến tôi say đột ngột. Hình như vậy. Ôi! Trón chạy gì thì vẫn không thể chối điều rằng đêm nào tôi cũng không ngủ được vì sự tan vỡ vừa qua.

[]

Sàigòn, thứ Bảy ngày 10/4/1982

Đi uống rượu với Mạnh từ 2 giờ chiều đến 9 giờ tối. Có những điều tôi không hiểu được dù rằng vẫn tự cho mình biết nhiều về đàn ông. Giai đoạn này nên gọi là "*sự thăng hoa hay xuống dốc*" của tâm hồn? Tôi không biết. Hình như là cả hai.

Nhớ lại cuốn *Les Frères Karamazov*, có một câu Smerdiakov hỏi Ivan Karamazov: "*Trên đời này, việc gì cũng được phép làm cả sao?*" Sự chết của tâm hồn chính là ở đó: "*Cái gì cũng được phép làm*" mà không cần e ngại gì đến cái rào chắn của đạo đức, lương tâm. Hoang mang hơn là vui thú trong nhận thức vừa kể.

Ít ngủ quá, đêm nào cũng thức giấc lúc 2 giờ sáng và cứ vậy nằm suy nghĩ miên man. Nhiều hình ảnh liên quan móc xích lại trong trí rồi đồng loạt tan biến. Chẳng nắm gì được. Nghĩ đến những gì trong hiện tại và tương lai, đến sự ở lại hay ra đi khỏi quê hương... mọi thứ như quay cuồng trong những đêm ít ngủ đến khiến nhức đầu.

Từ ngày bị thương nứt một đường đỉnh sọ tới giờ, ghi nhận một điều là tôi hay bị bùng hai tai, đôi mắt lơ đãng và đau đầu ghê gớm sau mỗi lần suy nghĩ một vấn đề nào đó. Trạng thái điên loạn bắt đầu xuất hiện bộ mặt thật của nó (có lẽ) từ đây?

14 năm yêu và được yêu rất nhiều, luôn luôn đi tìm và hoài vọng hạnh phúc..., cuối cùng tôi nhận được kết quả những điều muốn tìm là vậy đó.

[]

Sàigòn, thứ Hai ngày 12/4/1982

Cuộc sống đều đặn không phải là không có cái thú, tôi sống giấu diếm lòng mình trong gia đình nhưng tìm được chút nào an ủi trong niềm che giấu ấy. Một tuần đi gửi hàng qua Pháp một lần giùm cho mẹ, thì giờ còn lại chỉ là chú tâm vào việc sắp xếp và đánh máy lại tất cả các cuốn nhật ký để dành mang theo (làm nhà văn!) Đây cũng là một thú vui. Đọc và sống lại những quãng đời cũ, có lúc tôi đã thốt ngẩn ngơ vì không ngờ mình trải qua những giai đoạn sống đẹp và mãnh liệt đến vậy. Mảnh đời nào cũng mang những đặc thù riêng của nó. Có những điểm "*giống*" và "*khác*" nhau trên cùng một thân xác mong manh.

Ngoài ra là đi uống rượu, uống *café* với bè bạn. Tôi không nghĩ đến Đan nữa, tự bằng lòng với những gì giấu diếm hiện tại. Có lúc

cũng nhói lòng vì kỷ niệm ba năm tràn đầy ngân ấy, nhưng cái bản chất quật khởi lõi tôi dậy với nỗi tự tin rằng "Mọi thứ rồi cũng sẽ phai pha theo thời gian."

□

Sàigòn, thứ Ba 13/4/1982

Lại nhận thư Ngô gửi từ Dalat. Cả một tâm tình bùng sóng dậy trong tôi. Cũng chẳng hiểu tại sao? Hình dung trong óc người đàn ông cao lớn, khuôn mặt xương xương rắn rỏi, đôi mắt sắc dữ... và cả một tình cảm lì lợm hiện rõ ra trong đôi mắt ấy. Anh là người đặc biệt thứ nhất mà tôi giao thiệp luôn với cả vợ con anh một cách thân ái. Tất cả đều quý mến tôi và chính điều này đã làm tôi dự dự khi mà cả gia đình đều thiết tha mời tôi lên Dalat nghỉ mát dăm ngày.

Ngô là mẫu nguy hiểm cho các người đàn ông yêu tôi (như anh Ngọc năm xưa hay như Đan hiện tại), cũng nguy hiểm cho cả tôi nữa khi mà từ lần gặp đầu tiên ở Dalat cuối năm 1974, nét đam mê lì lợm của anh đã khiến tôi kinh sợ... Người đàn ông ấy sau 7 năm xa cách, vẫn nghĩ đến tôi.

Ôi! Thượng Đế trêu chọc kẻ tài hoa! Với sự cô đơn hiện tại, sự thất vọng ghê gớm về Đan, sự đau khổ dày vò cố hữu... tôi sợ mình sẽ "ngã" trước người đàn ông này, trong khi vợ con anh lại được tôi quý mến.

Không chủ quan nhưng tôi biết một điều là từ năm xưa cho tới năm nay, Ngô vẫn che giấu cho tôi một tâm tình sâu kín mà nếu chỉ cần hiện diện tại Dalat một thời gian ngắn, cái tình này sẽ có dịp phát tiết mạnh mẽ thôi.

Dù sao thì cũng bị suy nghĩ suốt đêm vì Ngô.

□